

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: J. N., zast. JUDr. Michalem Korčákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 64/101, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2021, č. j. 4964/2020-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2024, č. j. 20 A 68/2021-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán prvního stupně“), výrokem I. rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. MHMP 1493814/2020/Voj (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 14. 10. 2019 v 15:05 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz Sprinter, registrační značky 4AE 1297 (dále jen „vozidlo záchranné služby“), v Praze 4 na ulici Thomayerova ve směru od ulice Zálesí k ulici Michelská, jako řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen „světelné a zvukové znamení“), v rozporu s § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu nedbal potřebné opatrnosti a ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, čímžavinil dopravní nehodu. Žalobce měl totiž při vyjíždění od okraje pozemní komunikace se zapnutým světelným a zvukovým znamením ohrozit ve stejném směru jedoucího řidiče motorového vozidla tovární značky Škoda Rapid, registrační značky X (dále jen „osobní vozidlo“), a za ním na vlastním jízdním kole tovární značky Merida Onetwenty (dále jen „kolo“) jedoucího cyklistu, který v důsledku náhlého snížení rychlosti jízdy osobního vozidla narazil přední částí kola do jeho zadní části. Za uvedený přestupek správní orgán prvního stupně žalobci uložil podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Výrokem II.

rozhodnutí o přestupku správní orgán prvního stupně nepřiznal řidiči osobního vozidla nárok na náhradu škody, protože výše škody (ani její část) nebyla spolehlivě zjištěna. Řidiče osobního vozidla tudíž s jeho nárokem odkázal na jiný soud nebo orgán veřejné moci.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil znění výroku II. rozhodnutí o přestupku tak, že změnil označení osoby poškozeného, neboť řidič osobního vozidla byl pouze jeho zástupcem, a dále změnil datum, kdy bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno uplatnění nároku na náhradu škody. Ve zbytku rozhodnutí o přestupku potvrdil.

[3] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Ten rozsudkem ze dne 12. 9. 2023, č. j. 20 A 68/2021-44 (dále jen „první rozsudek“), přisvědčil žalobní argumentaci, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalovaného první rozsudek městského soudu rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 4 As 318/2023-21 (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasil totiž s posouzením a závěry městského soudu, podle kterých správní orgány zatížily rozhodnutí o přestupku a napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože se při vyvození odpovědnosti žalobce za daný přestupek nevypořádaly s případným porušením povinnosti vyplývající z § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu ze strany cyklisty.

II.

[5] Městský soud v dalším řízení po zrušení prvního rozsudku v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl.

[6] Tak jako v prvním rozsudku přisvědčil žalovanému, že žalobcem navrhované výsledky jeho spolujezdce a cyklisty by byly nadbytečné. Spolujezdec žalobce mohl jen stěží vidět a vypovědět v jeho prospěch něco jiného, než co uvedl sám žalobce. Z výsledku žalobce navíc vyplynulo, že osobní vozidlo bylo v době vyjetí žalobce od okraje pozemní komunikace v pohybu, což vylučuje v žalobě vyjádřenou úvahu, že v této době stálo. Nadbytečnost výsledku cyklisty pak městský soud odůvodnil tím, že by bylo velmi nepravděpodobné, aby cyklista pod vlivem obavy ze svojí možné odpovědnosti za dopravní nehodu sdělil jiné skutečnosti, než jaké uváděl v řízení vedeném proti němu pro porušení povinnosti podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „řízení o přestupku cyklisty“), které bylo následně zastaveno. Mimoto s ohledem na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku nebyla pro posouzení přestupkového jednání žalobce relevantní otázka kolize cyklisty s osobním vozidlem. Ačkoliv žalobce namítal, že cyklista se nevyjadřoval ke způsobu jízdy vozidla záchranné služby, podle městského soudu tento vyplynul z výsledku žalobce a řidiče osobního vozidla. Žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. IV. ÚS 569/11, nepovažoval městský soud za příléhavý, protože se v něm Ústavní soud zabýval podmínkami čtení protokolů o výsledku svědků jakožto neopakovatelných a neodkladných úkonů v trestním řízení, tedy zcela odlišnou procesní problematikou. Podle městského soudu se žalovaný dostatečně a správně vypořádal také s věrohodností a relevancí žalobcem předložené tiskové sestavy poloh vozidla záchranné služby, neboť žalobce měl i přes užití světelného a zvukového znamení povinnost dbát

pokračování

potřebné opatrnosti podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Kromě toho užití světelného a zvukového znamení je ve smyslu § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu bezpředmětné.

[7] Na základě právních názorů uvedených ve zrušujícím rozsudku pak městský soud shledal, že otázka případného zavinění cyklisty za porušení povinnosti podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu nebyla v dané věci podstatná, neboť následek v podobě dopravní nehody nebyl znakem skutkové podstaty přestupku, který byl žalobci kladen za vinu. Z tohoto důvodu městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, označil argumentaci žalobce týkající se zavinění a spoluzavinění dopravní nehody cyklistou za nedůvodnou.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Přijatelnost kasační stížnosti odůvodňuje tím, že neexistuje judikatura Nejvyššího správního soudu, která by pojednávala o otázkách řešených v nyní souzené věci. Kasační stížnost považuje také za přípustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť proti prvnímu rozsudku podal kasační stížnost žalovaný. Je tedy zřejmé, že Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku nezabýval správností posouzení žalobních námitek ze strany městského soudu a nevyslovil k těmto jeho závěrům žádný právní názor. V této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, podle kterého nelze § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav.

[10] Stěžovatel především rozporuje závěr městského soudu a správních orgánů, podle kterých by provedení výslechu jeho spolujezdce a cyklisty bylo nadbytečné. Konkrétně namítá, že správní orgány místo výslechu cyklisty použily protokol z ústního jednání ze dne 10.3. 2020, č. j. MHMP 268443/2020/Voj (dále jen „protokol o výpovědi cyklisty“), které se konalo v řízení o přestupku cyklisty, v němž měl postavení obviněného ze spáchání přestupku. S ohledem na tuto skutečnost pak městský soud přejal názor správních orgánů, že by z výslechu cyklisty nemohly vyplynout žádné nové okolnosti, než které uvedl v řízení o svém přestupku. Stěžovatel má ovšem za to, že využití informací z jiných správních řízení má své limity, které musí správní orgány dodržovat. Označil proto za nepřipustné, že bez dalšího odmítly provést výslech cyklisty jakožto svědka a namísto toho jako podklad pro vydání rozhodnutí použily protokol o výpovědi cyklisty z ústního jednání konaného v jiném řízení. Podle něj tak správní orgány porušily zásadu přímosti, neboť každý obviněný z přestupku má právo být přítomen výslechu svědků a klást jim otázky. Nelze navíc přehlédnout, že cyklista v postavení obviněného nebyl poučen o následcích křivé výpovědi a mohl vypovídat i nepravdivě. Stěžovatel tudíž uzavírá, že správní orgány ani městský soud nemohly posoudit, zda je výslech cyklisty nadbytečný, když ten se ani při ústním jednání konaném v řízení o jeho přestupku nevyjadřoval ke způsobu jízdy vozidla záchranné služby. K právě uvedenému dodává, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek a že správní řád ani neřeší, zda lze protokol

z ústního jednání konaného v rámci jiného správního řízení použít jako důkaz či jako podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Dále podotýká, že správní orgány mají povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, z čehož dovozuje, že měly povinnost vyslechnout cyklistu. Namísto toho se však spokojily s jedinou svědeckou výpovědí řidiče osobního vozidla, který měl navíc postavení poškozeného.

[11] Shledal-li městský soud nepřiléhavým odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. IV. ÚS 569/11, stěžovatel připomíná, že neexistuje žádná jiná přílehlavější judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou by mohl poukázat. Dovolává se také závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006, podle kterých nemůže soud založit skutkový závěr rozhodný pro právní posouzení věci samé pouze na výpovědi učiněné do protokolu v rámci jiného řízení bez výsledku dotčené osoby, jestliže účastník řízení popírá pravdivost takové výpovědi. V nyní projednávané věci však k výsledku cyklisty vůbec nedošlo. Stěžovatel tudíž shrnuje, že postupem správních orgánů mu bylo odepřeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť svá rozhodnutí v důsledku neprovedení navrhovaných důkazů (výsledků svědků a tiskové sestavy poloh vozidla záchranné služby) postavily na neúplně zjištěném skutkovém stavu, a nemohly proto dospět k adekvátním skutkovým a právním závěrům.

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a ve zbytku odkazuje na své stanovisko uvedené v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, neboť v nich se již s opakujícími námitkami stěžovatele vypořádal.

V.

[13] Nejvyšší správní soud se především musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde o v pořadí již druhou kasační stížnost v dané věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy opakovaná kasační stížnost přípustná pouze tehdy, je-li rozhodnutí krajského (respektive městského) soudu vadné proto, že tento soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[14] Pokud podává opakovanou kasační stížnost stejný účastník řízení, námitky, které vůbec nebyly uplatněny v předchozí kasační stížnosti (a Nejvyšší správní soud se jimi tedy nezabýval, nejde-li současně o námitky posuzované *ex offio*), ač zde mohly být uplatněny, jsou nepřipustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2024, č. j. 1 Ads 7/2024-39; nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165). V případě, kdy „opakovanou“ kasační stížnost podává odlišný

pokračování

účastník řízení, nelze mu přičítat k tíži, že neuplatnil své námitky již v předchozím řízení o první kasační stížnosti, jejíž obsah formuloval někdo jiný (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 808/13; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 6 Afs 102/2016-26). Nicméně *„byla-li určitá právní otázka Nejvyšším správním soudem plně ve věci vyřešena k předchozí kasační stížnosti někoho jiného, mohou i osoby odlišné od původního stěžovatele k této otázce v následné kasační stížnosti přípustně namítat jen to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Omezení dané v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se tak netýká odlišného stěžovatele podávajícího následnou kasační stížnost v případě, že k předchozí kasační stížnosti jiného stěžovatele se určitou námitkou (či právní otázkou) nemohl Nejvyšší správní soud zabývat a nezabýval se jí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2024, č. j. 1 Ads 7/2024-39).

[15] První kasační stížnost v této věci podal proti prvnímu rozsudku žalovaný, přičemž Nejvyšší správní soud první rozsudek zrušil pro nesprávné právní posouzení otázky vlivu případného zavinění cyklisty za porušení povinnosti podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu na hodnocení přestupkového jednání stěžovatele ze strany městského soudu. Z nyní posuzované kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel v ní brojí především proti závěru správních orgánů a městského soudu o nadbytečnosti navrhovaných výsledků spolujezdce a cyklisty. Vypořádáním těchto kasačních námitek tedy nemůže nastat konkurence se závěry vyslovenými ve zrušujícím rozsudku. Nynější kasační stížnost je tudíž ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností stěžovatelovy kasační stížnosti. Pokud totiž v řízení před krajským (či zde městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] Vymezením neurčitého právního pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[18] Podle stěžovatelova mínění je jeho kasační stížnost přijatelná, neboť neexistuje judikatura Nejvyššího správního soudu, který by pojednávala o otázkách v ní nastíněných. S uvedeným však Nejvyšší správní soud nesouhlasí, podstatný přesah vlastních zájmů v projednávané věci neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[19] Jak shora uvedeno, stěžovatel v kasační stížnosti brojí zejména proti závěrům správních orgánů a městského soudu o nadbytečnosti navrhovaných výsledků stěžovatelova spolujezdce a cyklisty, a dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány, které místo provedení navržených důkazů (výslechu svědků, tiskové sestavy poloh vozidla záchranné služby) použily protokol o výpovědi cyklisty z ústního jednání konaného v jiném správním řízení (o jeho přestupku).

[20] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k otázce náležitého zjištění skutkového stavu ve správním řízení. V tomto ohledu lze poukázat na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, podle kterých *„dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“*

[21] V rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-74, pak dovodil, že *„zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).“*

[22] Také Ústavní soud se již k otázce dokazování vyjádřil v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, podle nějž *„neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“* Konečně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, *„v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku*

pokračování

proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost.“

[23] Požadavkům shora citované judikatury správní orgány v nyní projednávané věci dostaly, aniž by vznikla pochybnost o tom, že stěžovatel příslušný přestupek spáchal, což ostatně ani sám nerozporuje. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku vysvětlil, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházel, z jakého důvodu a proč ostatní návrhy stěžovatele na dokazování (výslech jeho spolujezdce a cyklisty) shledal nadbytečnými. Rozhodujícími důkazy byla výpověď stěžovatele a svědecká výpověď řidiče osobního vozidla, a dále pak protokol o nehodě, plánek místa dopravní nehody a vyhotovená fotodokumentace. Také žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami o neprovedení navrhovaných důkazů, a odůvodnil jejich nadbytečnost. Stejně tak se zabýval věrohodností a relevancí stěžovatelem předložené tiskové sestavy poloh vozidla záchranné služby.

[24] Městský soud se výše přdestřnou problematikou dostatečnosti zjištění skutkového stavu správními orgány následně zabýval zejména v odst. 46. až 47. napadeného rozsudku. Dospěl přitom ve shodě se správními orgány k závěru, že provedení jakýchkoliv dalších důkazů by bylo nadbytečné, protože spolujezdec stěžovatele mohl jen stěží vidět a vypovědět v jeho prospěch něco jiného, než co uvedl sám, a u cyklisty zase nebylo možné předpokládat, že by sdělil jiné skutečnosti, než jaké uváděl v řízení o svém přestupku. Všechna podstatná zjištění navíc vyplynula z výsledku stěžovatele a řidiče osobního vozidla. Tisková sestava poloh vozidla záchranné služby podle městského soudu nebyla potřebná, neboť stěžovatel měl i přes užití světelného a zvukového znamení povinnost dbát potřebné opatrnosti podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu a užití světelného a zvukového znamení je ve smyslu § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu bezpředmětné.

[25] Podle Nejvyššího správního soudu má argumentace městského soudu a správních orgánů oporu ve spisové dokumentaci a provedené dokazování tak plně dostačuje k závěru o vině stěžovatele. Z tohoto důvodu lze uzavřít, že skutkový stav ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení § 41 odst. 1 téhož zákona byl zjištěn bez důvodných pochybností. Nebylo tedy třeba provádět stěžovatelem navrhované důkazy. Opačná stěžovatelova námitka tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[26] Nejinak je tomu i v případě námítky, v níž stěžovatel vytýká, že správní orgány místo výsledku cyklisty použily protokol o jeho výpovědi z ústního jednání konaného v řízení o jeho přestupku, a že tím porušily jeho právo klást svědkům otázky. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36 dovedl, že „podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afš 19/2009-57).“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá i to, že „správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o

provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40).

[27] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že protokol o výpovědi cyklisty je součástí správního spisu (viz č. l. 39 až 41), přičemž z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 8. 2020, č. j. MHMP 1100700/2020/Voj, se dále podává, že stěžovatel se při něm seznámil se spisovou dokumentací, tedy i s předmětným protokolem o výpovědi cyklisty. Z ničeho v nyní posuzované věci nevyplývá, že by protokol o výpovědi cyklisty nebyl pořízen zákonným způsobem, nebo že by na něj stěžovatel nemohl reagovat. Koneckonců nic takového ani stěžovatel netvrdí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že zohlednění informací vyplývajících z protokolu o výpovědi cyklisty v rozhodnutí o přestupku nebylo nezákonné a nijak nezkrátilo stěžovateli na jeho procesních právech. Dovolává-li se stěžovatel v této souvislosti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006, podle kterého nemůže soud založit skutkový závěr rozhodný pro právní posouzení věci samé pouze na výpovědi učiněné do protokolu v rámci jiného řízení bez výsledku dotčené osoby, jestliže účastník řízení popírá pravdivost takové výpovědi, nejedná se o přílehavý odkaz. Pokud Nejvyšší správní soud ponechá stranou skutečnost, že zmíněný rozsudek se váže k občanskému soudnímu řízení, v nyní projednávané věci správní orgány nezaložily své závěry o vině stěžovatele na protokolu o výpovědi cyklisty. Naopak primárně vycházely z provedených důkazů, tedy z výpovědi stěžovatele, svědecké výpovědi řidiče osobního vozidla, a dále pak z protokolu o nehodě, plánu místa dopravní nehody a vyhotovené fotodokumentace, jak již také výše uvedeno.

[28] Na právě uvedeném nic nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že na základě protokolu o výpovědi cyklisty správní orgány dospěly k závěru, že výslech cyklisty není nutné provést, že se v řízení o přestupku cyklisty jednalo o obviněného, který nebyl poučen o následcích křivé výpovědi jako svědek, a že cyklista se nevyjadřoval ke způsobu jízdy vozidla záchranné služby. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku totiž nadbytečnost výsledku cyklisty odůvodnil tím, že by cyklista patrně neuvedl žádné nové skutečnosti. Ke stejnému názoru následně dospěl žalovaný i městský soud. Tomuto názoru je podle Nejvyššího správního soudu třeba přisvědčit. Jak je již výše uvedeno, výslech cyklisty nebyl nutný pro náležité zjištění skutkového stavu věci. Informace, které cyklista při své výpovědi, byť jako podezřelý ze spáchání přestupku, sdělil, totiž plně korespondovaly s ostatními skutkovými zjištěními. Ani o způsobu jízdy vozidla záchranné služby neexistovaly žádné pochybnosti. Pro uvedené se jako bezpředmětná jeví i kasační námitka, podle které stěžovatel nemohl odkázat na žádný přílehavější rozsudek, než na judikaturu Ústavního soudu týkající se neodkladných a neopakovatelných úkonů trestního řízení. Ani žádná z předmětných stížnostních námitek tudíž taktéž nemůže založit přijatelnost jím podané kasační stížnosti.

[29] Nejvyšší správní soud tedy v postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu ani v posouzení městského soudu nezjistil stěžovatelem namítaná pochybení. Městský soud své úvahy založil na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury a správní orgány vycházely ze skutkové podstaty, která má oporu ve správním spisu. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

pokračování

VI.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu